

lade hf samle de elever op, der faldt fra, fordi de naturvidenskabelige og de såkaldt faglige krav i gymnasiet blev strengere. Dansk Folkepartis udtalelse, som jeg kommenterede tidligere, om et ønske om en eliteskole, hvor under 50 pct. af befolkningen skulle optages, falder sådan set fint i tråd hermed.

Regeringen ønskede oprindeligt at gøre hf til en b-uddannelse for de unge, der i gåseøjne bare vil have en mellemlang, videregående uddannelse, og hf-fagpakkerne skulle indrettes sådan, at det blev gjort tydeligt, om eleverne ønskede en sosu-uddannelse, en pædagoguddannelse, en læreruddannelse etc. etc. Igen: Regeringen ville presse valget af erhverv til at ligge tidligere i uddannelsen med det resultat, at det almene fundament blev indsnævret. Heldigvis lykkedes det, som hr. Aage Frandsen og fru Lene Jensen fik markeret heroppefra, at fjerne de værste elementer i hf, og det lykkedes at sikre, at det fortsat skal være sweepperfunktionen, der står i centrum. Jeg prøver blot med dette at illustrere forskellen på de to fløje, hvad angår uddannelses-tænkning.

Kl. 11.25

Jeg mener også, at der er en anden del af denne værdikamp – en diskussion, som samtlige partier herinde forsøgte at holde ude af debatten i forbindelse med ministerens redegørelse, der var startskuddet for debatten – nemlig det, der handler om klassekvotienter. Jeg mener, at værdikampen går ud på, hvorvidt man mener, at uddannelse er en fuldstændig fundamental investering i et fremtidigt samfund, der lever af viden, eller man mener, at uddannelse er endnu en irriterende udgift på finansloven, og jeg mener sådan set, at denne regering desværre har vist sig at mene det sidste med det resultat, at man har sat et skattestop over et hvilket som helst hensyn til fremtidens videnssamfund.

Begrebet uddannelsesetid, som bliver indført med denne reform, kan bruges meget progressivt og kan skabe et langt bedre udgangspunkt for fremtidens gymnasium, men begrebet uddannelsesetid er også det, som er akilleshælen i gymnasiereformen. Begrebet uddannelsesetid åbner op for, at man kan bruge en variation af uddannelses- eller undervisningsmetoder, undervisningsformer, men i og med at man ikke lægger et loft ind for, hvor mange lærere der skal være pr. elev – altså laver en lærer-elev-ratio – ender det med at være en akilleshæl.

Jeg vil gerne afslutningsvis sige, at man ved jo godt, at der er store elementer i denne reform,

som jeg synes er meget, meget positive – dem har flere andre også nævnt heroppefra – men at vi desværre står tilbage med, at naturvidenskab er blevet for hård, at et kreativt fag er røget bort, at geografi ikke længere er et tværfagligt fag, og først og fremmest at der ikke er nogen højeste klassekvotient. Det mener vi er reformens største akilleshæl.

(Kort bemærkning).

Christian Lund Jensen (V):

Det er efterhånden gået op for mig, at Enhedslisten er et temmelig reaktionært parti.

Jeg vil gerne spørge fru Pernille Rosenkrantz-Theil, om det ikke er lidt reaktionært at have det udgangspunkt, at de sproglige piger, som ikke har bedt om at få naturvidenskab, ikke kan lære naturvidenskab. Jeg synes faktisk, det er at skubbe til den forkerte vogn, for selvfølgelig har de også gode muligheder for at lære naturvidenskab. Der var jo ikke nogen, der spurgte de tidligere matematikere, om de havde lyst til at lære to fremmedsprog, men skulle de også være valgfri? Skulle de også sorteres fra?

Jeg synes, det skiller os meget, at den humanistiske dannelse ifølge fru Pernille Rosenkrantz-Theils udlægning er meget bedre end den naturvidenskabelige dannelse.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

To enkelte spørgsmål: Er denne gymnasiereform bedre eller ringere end den nuværende gymnasieordning, når vi tager alle de fire gymnasiale uddannelser i betragtning? Og det andet spørgsmål: Er naturfag ikke også en del af det almen-dannende?

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Vi kan godt tage debatten heroppefra igen, selv om jeg ved, at både Venstres og SF's ordfører udmærket er klar over, hvad jeg mener med det almene dannelsesbegreb og naturvidenskab.

Det er sådan, at jeg og Enhedslisten mener, at når man taler om almen dannelse, er netop det almene det væsentlige, og det vil sige, at det at indsnævre det til alene at omfatte humanistiske eller samfundsvidenskabelige elementer er at underminere ideen om noget alment dannende. Bl.a. derfor har jeg selvfølgelig været med til at gennemføre et C-niveau i matematik. Det kan godt være, at jeg ikke sad i Folketinget, men jeg